

Анна голямо сандъче от кордованска кожа.

- От царя! Победа! Радвайте се!

И всички почват да се прегръщат, да ~~катриват~~ ^{огърщат} сълзите си, да пеят, да скачат, да викат - наистина съвсем извън себе си.

Анна полека отваря сандъчето. Застава като вкаменена. Какво е това?

От там изважда безценна диадема от едри елмази и рубини, тежки огърлия от бисер, гривни от ковано злато...

Отправи поразена взор към гончията.

- Накитите на Солунската императрица. Кир Тодор и цялото му семейство са в плен!

Чак тогава Анна разбира.

Тя се хвърля в ръцете на старата царица и двете жени дълго остават прегърнати, разтърсени от неудържими хълцания. Радостта бе толкова страшна, че те не смогваха да я надвият, да разпитат, да узнаят повече.

Кой обръща внимание в такива мигове на едното дете? Княз Петър излиза незабелязан от никого, отива в конюшната, яхва малкия си вран кон. Спират го едва при градските порти. Поразени. Някъде се бе отправил царският син?

Да помогне на баща си при покоряването на гръцката земя.

С голямо търпение кастрофилактът едва успява да убеди буйното момче да се прибере в Царевец. В това време вече целия град е излязал вън на улиците.

По всички стъгди бият тъпани, свирят ^{гайди.} музика. Отново задружно екват всички камбани във весел, неспирен, припрян звън. Всеки е облякал най-новите си премени. Всеки тича да се строи зад хоругвата на еснафа си, за тържественото шествие пред бойниците на царската твърдина. Бързо се затварят всички дюкяни. По болярските чердаци се веят златовезани килими, поръбени с пурпур. Пазарят гъмжи от ликуващи лю-